

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **P.**, nar. X., štátny príslušník Indickej republiky, t. č. bytom Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpený Advokátskou kanceláriou Š., s.r.o., M., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica**, Štefánikovo nábrežie 7, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-BB-BB-AV-8-002/2010 zo dňa 1. júna 2010 na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp/13/2010-37 zo dňa 21. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp/13/2010-37 zo dňa 21. septembra 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. p. UHCP-BB-BB-AV-8-002/2010 zo dňa 1. júna 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. **UHCP-BB-BB-AV-8-002/2010** zo dňa 1. júna 2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) na účel administratívneho vyhostenia z územia SR, predĺžil s účinnosťou od 9.6.2010 lehotu zaistenia určenú rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica o jeho zaistení č. p. UHCP-69-7/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 zo dňa 11.12.2009 na čas nevyhnutne potrebný k realizácii tohto opatrenia, najviac o ďalších 12 mesiacov v lehote do 9.6.2011.

Krajský súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že má za to, že rozhodnutie správneho orgánu je vydané v súlade s § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Podľa krajského súdu nedošlo k porušeniu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na čo poukazoval navrhovateľ. Krajský súd pripustil, že v odôvodnení rozhodnutia by bolo žiaduce podrobnejšie uviesť okolnosti zatiaľ neúspešného zabezpečovania cestovného dokladu, ku ktorému nepochybne prispel aj navrhovateľ. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia pomerne stručne konštatuje skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia. Podľa krajského súdu ale táto skutočnosť nespôsobuje ani nepreskúmateľnosť ani nezákonnosť vydaného rozhodnutia. Ustanovenie § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov popri nedostatočnej spolupráci cudzinca uvádza ako dostačujúci dôvod pre predĺženie doby zaistenia aj nevydanie náhradného cestovného dokladu v stanovenej lehote a skutočnosť nevydania cestovného dokladu nebola navrhovateľom ani popretá, ani spochybnená. S ohľadom na priebeh predchádzajúceho konania a okolnosti vedúce k doplneniu právnej úpravy § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov krajský súd považoval vydanie rozhodnutia o predĺžení doby zaistenia za vecne správne a zákonné.

K námietke zohľadnenia úpravy obsiahnutej v čl. 15 ods. 6 Smernice č. 2008/115/EC krajský súd uviedol, že s ňou v tejto otázke nepolemizuje, ale zdôrazňuje, že úprava zákonom o pobyte cudzincov je kompatibilná s týmto ustanovením.

Krajský súd ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pri svojom rozhodovaní okrem neakceptovania vyslovenej nepodloženej domnienky, že správne orgány nepristupovali k realizácii vyhostenia s primeranou snahou, súd ako pomerne nelogický vyhodnotil odvolací dôvod, že navrhovateľ si nie je vedomý že by svojim konaním nejakým spôsobom maril činnosť správneho orgánu. Takisto ako nepodložený vyhodnotil krajský súd názor splnomocnenej zástupkyne, že predĺžením doby zaistenia na dobu najviac 12 mesiacov dôjde k situácii, že správne orgány nebudú až do uplynutia 12 mesiacov zaistenie navrhovateľa preskúmať. V prípade akýchkoľvek okolností majúcich vplyv na dôvodnosť zaistenia môže navrhovateľ požiadať o preskúmanie dôvodnosti zaistenia. Krajský súd na záver zdôraznil, že odporca nevydal rozhodnutie o predĺžení doby zaistenia o 12 mesiacov, ale najviac o 12 mesiacov, čo podľa názoru súdu vzhľadom na doterajší priebeh konania nie je možné považovať ani za neprimerané ani za neodôvodnené.

Vzhľadom na uvedené krajský súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia napadol pretože si nie je vedomý toho, že by svojim konaním nejakým spôsobom maril činnosť správneho orgánu a prispel tak k márnemu uplynutiu 180 dňovej lehoty. Má za to, že samotný správny orgán nepristupoval k jeho vyhosteniu s primeranou snahou a nevyňaložil riadne úsilie k tomu, aby k administratívne vyhosteniu skutočne došlo.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že odporca by nemal aplikovať ustanovenia o predĺžení zaistovacej lehoty, ktoré takým základným spôsobom zasahuje do jeho osobnej slobody bez riadneho odôvodnenia s uvedením konkrétnym dôvodov. Už prvé zaistenie bolo závažným zásahom do jeho osobnej slobody a správny orgán by mal k predĺženiu zaistenia pristupovať s náležitou starostlivosťou a len v naozaj odôvodnených prípadoch. Podľa navrhovateľa konanie správneho orgánu tomu nezodpovedá a je preto zásahom do jeho práva na slobodu podľa čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Jednorazové predĺženie lehoty zaistenia o 12 mesiacov, teda o najdlhšie možnú povolenú lehotu zaistenia považuje navrhovateľ za nezákonné, pretože je v rozpore s cieľom novely zákona a s európskou smernicou.

Navrhovateľ nesúhlasil s rozhodnutím súdu najmä v nesprávnom posúdení otázky prístupu správneho orgánu k jeho vyhosteniu a zabezpečeniu potrebných dokladov na vyhostenie.

Navrhovateľ ďalej v odvolaní popiera obvinenie odporcu, že dostatočne nespolupracoval, pretože keby mu boli nejaké skutočnosti známe, neutajoval by ich a poskytol by všetky potrebné informácie. Odporca až dva mesiace po jeho zaistení požiadal Interpol Bratislava o preverenie jeho totožnosti v príslušných evidenciách Indickej republiky na základe daktyloskopickéj karty Národnú Ústredňu Interpol, pričom ku dňu 31.5.2010 neobdržal žiadnu informáciu. Zo strany zastupiteľského úradu nebol vydaný náhradný cestovný doklad, ale nie jeho vinou. Navrhovateľ má za to, že samotný správny orgán nevyňaložil dostatočné úsilie na to, aby k jeho vyhosteniu skutočne došlo.

Z uvedených dôvodov sa navrhovateľ domnieva, že jeho zaistenie je nedôvodné, neopodstatnené a nezákonné, a preto navrhol aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie správneho orgánu ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že vo veci neboli zistené žiadne nové skutočnosti ktoré by mali vplyv na posúdenie zákonnosti vydaného rozhodnutia a všetky relevantné skutočnosti boli uvedené v ich vyjadrení k odvolaniu, ktoré bolo Krajskému súdu v Trnave zaslané pod číslom UHCP-BB-BB-AV-8-005/2010 zo dňa 25.6.2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11.1.2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie **č. p. UHCP-BB-BB-AV-8-002/2010 zo dňa 1. júna 2010**, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov predĺžil s účinnosťou od 9.6.2010 lehotu zaistenia určenú rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica o jeho zaistení č. p. UHCP-69-7/RCP-BB-CP-BB-AV-2009 zo dňa 11.12.2009 na čas nevyhnutne potrebný k realizácii tohto opatrenia, najviac o ďalších 12 mesiacov.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespolupracuje.

Odporca svoje rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia zdôvodnil tým, že napriek vykonaným úkonom k zabezpečeniu výkonu administratívneho vyhostenia navrhovateľa z územia Slovenskej republiky sa tento úkon predĺži z toho dôvodu, že navrhovateľ dostatočne nespolupracoval a do dňa oznámenia mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný

cestovný doklad potrebný k ďalšej realizácii zabezpečenia jeho vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu namieta, že predĺženie lehoty zaistenia o 12 mesiacov je v rozpore so zákonom. V opravnom prostriedku uvádza, že šesťmesačná lehota zaistenia bola lehotou dostatočnou k tomu, aby správny orgán vykonal všetky potrebné úkony k zabezpečeniu jeho vycestovania. Navrhovateľ si nie je vedomý toho, že by svojim konaním nejakým spôsobom maril činnosť správneho orgánu a prispel tak k márnemu uplynutiu 180 dňovej lehoty. Navrhovateľ mal za to, že samotný správny orgán nepristupoval k jeho vyhosteniu s primeranou snahou a nevynaložil riadne úsilie k tomu, aby k jeho vyhosteniu skutočne došlo. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa vôbec neuvádza, aké úkony smerujúce k vyhosteniu odporca vykonal. Nie je z neho zrejmé, v čom spočívala nespôlupráca navrhovateľa so správnym orgánom ani dôvody, z ktorých nebol jeho cestovný doklad vydaný. V rozhodnutí nie je uvedené aké kroky správny orgán vykonal a ten by nemal aplikovať ustanovenia o predĺžení zaistovacej lehoty, ktoré zásadne zasahujú do osobnej slobody navrhovateľa, bez riadneho odôvodnenia s uvedením konkrétnych dôvodov. Navrhovateľ nakoniec uviedol, že jednorazové predĺženie lehoty zaistenia o 12 mesiacov, teda o najdlhšie možnú povolenú lehotu zaistenia, je nezákonné, pretože je v rozpore s cieľom novely zákona a s európskou smernicou.

Navrhovateľ sa preto domnieval, že jeho zaistenie je nedôvodné, neopodstatnené a nezákonné, a preto žiadal aby krajský súd rozhodnutie správneho orgánu zrušil.

Na rozdiel od názoru krajského súdu, ktorý síce uznáva, že odôvodnenie odporcu napadnutého rozhodnutia pomerne stručne konštatuje skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, ale táto skutočnosť nespôsobuje nepreskúmateľnosť ani nezákonnosť vydaného rozhodnutia, najvyšší súd dospel k záveru, že námietky navrhovateľa uplatnené v opravnom prostriedku boli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil námietky odporcu týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu, ako aj neuvedenia konkrétnych dôvodov predĺženia lehoty zaistenia za dôvodné.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporcu o predĺžení doby zaistenia je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu doplňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vec mu vracia na nové konanie (§ 250l ods. 2 v súvislosti s § 250ja ods. 3 OSP). Súd pritom poznamenáva, že vzhľadom na závažnosť zásahu do subjektívnych práv účastníka konania, ktorému sa predlžuje doba zaistenia, nepovažuje súd za únosné rozhodovanie strohým, skutkovo nepodloženým a z právneho hľadiska blanketným spôsobom vyhotovenia rozhodnutia.

Z ustanovenia § 78 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní. V odkaze pod čiarou č. 6 je uvedený zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní /Správny poriadok/.

Správny poriadok v ustanoveniach § 46 a § 47 vymedzuje obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia. Dôležitou súčasťou rozhodnutia je odôvodnenie, ktoré nadväzuje na výrokovú časť rozhodnutia. Správny poriadok zakotvuje povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu. Správny orgán musí v odôvodnení opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom.

Na základe vyhodnotenia dôkazov správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti považuje za nepochybne zistené a aký je právny význam týchto skutočností. V odôvodnení rozhodnutia uvedie aj záver o tom, z akého dôvodu aplikoval na predmet konania predpisy citované vo výroku.

Súd pritom preskúmava úvahu správneho orgánu len v tom smere, či úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z týchto skutočností vyvodiť iné alebo opačné závery.

Preto krajský súd mal dospieť k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí uvedenými vadami /spočívajúcimi v tom, že sa prvostupňový správny orgán dôsledne neriadili príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku/, pričom táto vada bola spôsobilá vyvolať zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Keďže na uvedenú okolnosť krajský súd neprihliadol, odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku tak, že je účelné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, pretože toto rozhodnutie je pre nezrozumiteľnosť nepreskúmateľné.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v zmysle § 151 ods. 2 OSP úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy konania si neuplatnil a ani ich nevyčíslil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 11. januára 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová